

at ordne det, bliver dette, at naar f. Ex. en Familiefader af de Paarørende, som han er pligtig at forsørge i sin Familie, eller af det Offentlige, antages ikke at skaffe tilstrækkelige Indtægter, eller ikke at anvende de Indtægter, han skaffer, paa en forsvarlig Maade til sin Families Forsørgelse, saa henvender man sig til Overøvrigheden, faaer af den en Resolution for, hvor meget han skal skaffe, eller hvor meget han skal anvende af det, han skaffer, og dersom det saa ikke skaffes eller ikke anvendes paa den Maade, som er paatlagt, kan han enten pantes eller skal affone. Det vil efter min Mening, og jeg fornaar ikke at se bedre, føre til, at Familiefaderens egne Paarørende eller Offentligheden meget let kan blande sig i Familiens indre Anliggender, kan kontrollere, hvorledes hver Mand fører sin Husholdning, hvorledes han skaffer sig sine Indtægter, og om han skaffer dem tilstrækkeligt, og uden Lov eller Dom, kun ved en Resolution af Overøvrigheden, paalægges ham at skaffe saa meget Mere, eller anvende saa meget Mere af det, han skaffer, paa den eller den Maade, thi ellers skal han paa Vand og Brød. Anderledes kan jeg ikke læse Paragrafen, og anderledes tror jeg heller ikke, den kan læses eller kan forstås, naar man nøiagtigt gennemgaar den og ser, hvilke Konsekvenser den fører til. Jeg spurgte fremdeles den meget ærede Minister, om det er Meningen, at Kommunen ligesom med Hensyn til Alimenterationsbidragene efter Loven af 20de April 1888, skal staa i Forskud for de Bidrag, som skulle svares efter § 9, og som i fornødent Fald skulle affones. Dertil svarede den meget ærede Minister, at det skal Kommunen. Han svarede: „Ja, selvfølgelig“ — Tidenden, Spalte 787 — det vilde allerede kunne ses heraf, at der kun er Tale om Hjælp, som ellers kun ydes som kommunal Fattighjælp. Og den ærede Minister kunde ikke se, hvorledes jeg saa kunde komme til den Anskuelse, at Byrden kastes over paa Kommunen. Han sagde rigtig nok, at Kommunen skal give Bidraget, og at det bliver Kommunernes Sag at faae det refunderet af vedkommende Slægtninge. Det er det Samme, som vi kjende fra Alimenterationsloven. Naar det er fastsat ved Øvrighedens Resolution, hvor stort Bidraget skal være, saa skal Kommunen betale den vedkommende Barnemoder, og saa maa Kommunen se, hvorvidt den kan faae sine Penge, hvor den skal have dem, saasom hos Børnefaderen; men affoner han dem, saa faar Kommunen ikke Noget. Og der er ogsaa mange andre Leiligheder, ved hvilke Kommunen ikke faar Pengene, f. Ex. naar den Bidragspligtige

forstikker sig, ubvandrer eller deslige. Det Samme skal altsaa nu gjælde her. Naar de Vedkommende have en Øvrighedsresolution, i fornødent Fald prøvet af Justitsministeren, skal Kommunen betale det, som staaer i Resolutionen, og saa, siden se, hvor den kan faae sine Penge igjen. Det bliver Kommunens Sag. At der herved kan blive kastet en betydelig større Byrde over paa Kommunen end nu, er ligesom en Selvfølge; det har allerede den korte Erfaring, som habes fra Alimenterationsloven af 20de April f. N. vist. Den kastede en betydelig forøget Byrde over paa Kommunerne. Der er jo stor Forskjel paa, om Kommunen understøtter en Fattig, en Trængende, saa meget, som det behøves, saa meget som den Vedkommende trænger til, og hvor Kommunen har fuld Raadighed over, hvorledes det skal anvendes, eller om Vedkommende kommer med et Papir og siger: Saa meget skal jeg have, vær's god, betal det! Det vil gjælde her. Saa snart vedkommende Resolution er falden, kommer Vedkommende med Papiret til Kommunen og siger: Saa meget skal jeg have. Det vil blive meget kostbare for Kommunen efter den Erfaring, som man har indvundet med Hensyn til den Lov, som jeg har nævnt, end efter dens eget Skjøn at understøtte en Trængende, saa meget som det er nødvendigt. Det er Noget, der ikke kan betvivles. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Christianen) holdt for kort Tid siden et varmt Foredrag blandt Andet ogsaa om Bestemmelsen i § 11. Jeg kan fuldkommen slutte mig til, hvad det ærede Medlem i saa Henseende udtalte, og jeg vil tilføje, at det, som jeg har sagt, findes i § 9 eller i det mindste i § 11 sammenholdt med § 13, at Fattigvæsenet kan blande sig ind i private Familieforhold, og udskrive uden Lov og Dom Bidrag hos En eller Anden, forekommer mig at være saa abnormt, at jeg skulde undre mig over, om det nogenstunde fik Plads i en dansk Lov. Det Samme gjælder om de Bestemmelser, jeg har nævnt i § 9. Det var kun disse korte Bemærkninger, som jeg paa Sagens nærværende fremrykkede Standpunkt vilde gjøre.

S. Jensen: Jeg er nødt til at svare den høitærede Minister paa de Bemærkninger, som han henvendte til mig i Gaar, men jeg skal gjøre det ganske kort. Det, som jeg talte om i Gaar var, at der burde bestikkes omkring i Kommunerne forskjellige Menneffer, som kunde være en Slags Ordførere for de Fattige, hvis der blev gjort disse Uret fra Kommunens Side. Den høitærede Minister opfattede dette som en Mis-